

GÖTEBORGS 8:E
BAPTISTFÖRSAMLING

SALIG ÄR DEN SOM HÖR

Uppenbarelseboken 1:1-3 • Predikan G8B 2024-03-24 (Allégården) • Johnny Lithell

INLEDNING

Vilken glädje det är att idag, på församlingens födelsedag, få göra något som inte händer särskilt ofta, nämligen att starta en ny predikoserie. Vi ska gå igenom Uppenbarelseboken, Bibelns sista bok.

Nu vet jag förstås inte vad du har får för associationer när du tänker på Uppenbarelseboken. Kanske är det så att du ganska snabbt får upp bilder för ditt inre på apokalyptiska monster som kan vara svåra att förstå hur de har att göra med ditt liv här och nu. Eller också kanske du tänker som bibelforskaren Kim Riddlebarger, att Uppenbarelseboken är den mest praktiska bok vi har i hela Nya testamentet eftersom den är skriven till kristna i den tidsålder då apostlarna inte längre fanns ibland dem. Den är, med andra ord, skriven till oss!

Den är skriven till kristna som levde i ett samhälle som var öppet fientligt mot alla som förkunnade att Jesus är Herre och inte Caesar. Den är skriven till kristna som levde i ett samhälle som såg dem som samhällets fiender eftersom de inte kunde delta i samhällets många vidskepliga ritualer och uppfattningar.

Uppenbarelseboken är Jesu sista ord till sin församling innan han kommer tillbaka. Det är verkligen ett ord att ta vara på. När detta är sagt är Bibeln komplett. Därför ser jag det som ett stort privilegium och en stor glädje att få gå igenom denna bok tillsammans med er.

Vi har hört bokens tre första verser och dagens predikan blir en inledning till hela boken. Det blir lite mer lektion än vanligt eftersom det finns mycket att tala om, men jag ber och hoppas att du ska få med dig mycket som blir till uppbyggelse för dig och som blir till hjälp att förstå boken som helhet.

Dessa tre verser som vi hört visar oss att Uppenbarelseboken hör till tre sorters litteratur och det är också de tre punkter som jag hänger upp predikan på. Uppenbarelseboken är (1) en apokalyps, (2) en profetia och (3) ett brev.

I. EN APOKALYPS

Uppenbarelseboken är en apokalyps. Om man läser boken på grekiska som den ursprungligen är skriven på så är det första ordet ἀποκάλυψις, eller ”apokalyps” som vi säger på svenska. Det är Jesu Kristi apokalyps. Ordet ”apokalyps” betyder att man drar bort någonting, som ett täcke, så att det som är under blir tydligt. Det är när något uppenbaras. Något som tidigare var dolt blir uppenbarat.

Det innebär att Gud har avsett att du som är kristen ska förstå den här boken. Det är en bok som *visar*, som *avtäcker*, som *uppenbarar* det som är dolt för andra. Den är inte skriven för att förvirra dig; den är skriven för att *visa* dig. Verbet ”att se” förekommer 52 gånger i bokens 22 kapitel.

Men vad är det då boken är skriven för att visa? Det är fortsättningen på den första versen. Den är given av Gud för att ”visa sina tjänare” – det vill säga, den som är Jesu efterföljare – ”vad som snart måste ske.” Det är alltså en uppenbarelse av någonting som antingen sker just nu eller som snart måste ske. Sedan fortsätter texten: ”Han [Gud] sände sin ängel och gjorde det känt för sin tjänare Johannes”. Så återigen, det är en uppenbarelse av något som antingen sker just nu eller snart måste ske och den här boken är skriven för att göra det känt.

Daniel 2:28

Det finns ett annat ställe i Bibeln där alla dessa tre begrepp används tillsammans – både att något uppenbaras, att något måste ske och att något ska göras känt – och det är i Daniels bok, kapitel 2:28-30.

Daniel 2:28-30 (SFB-15)

²⁸Men det finns en Gud i himlen som kan uppenbara hemligheter, och han har låtit kung Nebukadnessar veta vad som ska ske i kommande dagar. Detta var din dröm och synen du såg på din bädd: ²⁹När du, o konung, låg på din bädd, började du tänka på vad som ska ske i framtiden, och han som uppenbarar hemligheter lät dig veta vad som ska ske. ³⁰Denna hemlighet har uppenbarats för mig, inte för att jag har mer vishet än alla andra levande varelser, utan för att kungen skulle få veta tydningen så att du förstår ditt hjärtas tankar.

Profeten Daniel säger alltså: ”Nebukadnessar, du har haft en dröm om någonting som ska ske och nu gör Gud det känt för dig genom mig.” Sedan beskriver Daniel Nebukadnessars dröm, den var full av bilder och symboler, och sedan förklarar Daniel vad symbolerna betyder. Sedan kan vi fortsätta läsa i vers 44:

Daniel 2:44 (SFB-15)

⁴⁴Men i de kungarnas dagar ska himlens Gud upprätta ett rike som aldrig i evighet ska gå under och vars makt inte ska överlämnas till något annat folk. Det ska krossa och göra slut på alla de andra rikena, men självt ska det bestå för evigt.

Vad som händer är alltså att Gud ger en dröm som han använder för att göra det klart att han kommer att upprätta ett rike som aldrig någonsin kan förstöras. Och när den sista levande aposteln Johannes inleder Uppenbarelsesboken knyter han an till exakt denna vers och fortsätter berättelsen om hur Guds rike etableras för att aldrig någonsin förstöras.

Det är vad Uppenbarelsesboken handlar om. Det är en uppenbarelse om hur Guds rike krossar alla andra rikena och kommer att bestå för evigt.

Symboler

Men den här uppenbarelsen kommer till oss genom många bilder och symboler. Det innebär att vi måste läsa den annorlunda än vi läser annan litteratur. Vi läser den inte som vi läser en lärobok i matematik. Inte heller läser vi den som vi läser en kokbok.

Tänk dig mer att du går på ett konstgalleri där alla tavlor berättar samma berättelse, men de gör det på sina egna säregna sätt. Faktum är att det grekiska ordet som är översatt till ”gjorde

det känt” i den första versen snarare betyder ”beteckna” (signify) eller ”visa”, vilket gör det tydligt att det handlar om just symboler.

Det innebär att vi redan i den första versen får vägledning i hur boken ska läsas. Den ska läsas symboliskt och inte bokstavligt. Det är grundregeln som vi håller oss till så länge boken själv inte ger oss andra instruktioner. Då och då får vi nämligen förklarat för oss exakt vad symbolerna betyder. Men när det inte sker så försöker vi se den större verklighet som symbolen pekar mot snarare än att ta symbolen bokstavligt. Om texten till exempel talar om en folkskara som består av 144 000 är inte poängen att det är 139 999 plus en personer. Nej, det börjar med den viktiga siffran 12 som är full av innebörder. 12 gånger 12 gånger 1000.

Siffror

När vi ändå talar om siffror kan vi lika gärna fortsätta. Uppenbarelseboken är full av symboliska siffror.

Sju

Till exempel har vi siffran sju. Det är en siffra som talar om fullständighet (completeness), särskilt i andlig mening. Innan siffran sju har uppnåtts är det som att något fattas och när sju-serien är fullbordad så kännetecknar det att det är fullständigt, att inget saknas. Därför kommer vi att läsa sju brev till sju församlingar, om sju sigill, sju basuner och sju änglar med sju skålar och sju kungar på sju berg och så vidare.

Frasen ”Herren Gud Allsmäktig” förekommer sju gånger i boken. Det gör också frasen ”den som sitter på tronen”. Ordet ”Kristus” förekommer sju gånger. Ordet ”profetia” nämns sju gånger. Frasen ”folk, stammar, länder och språk” förekommer sju gånger. Den helige Ande nämns sju gånger i relation till de sju församlingarna och sedan ytterligare sju gånger i resten av boken. Namnet Jesus används 14 gånger, det vill säga, sju gånger två. Han kallas också ”lammet” 28 gånger, sju gånger fyra.

Fyra

Det leder oss vidare till siffran fyra. Om siffran sju representerar en fullständighet i andlig mening så representerar siffran fyra något liknande i jordisk mening. Den talar om universalitet, allting. Vi har i vårt språk uttrycket ”världens fyra hörn”, vilket är hämtat från Uppenbarelseboken 7:1. Vi läser om fyra varelser, fyra ryttare, fyra änglar och fyra vindar. Men det finns också många fyrfaldiga fraser som inte nämner själva siffran men som ändå kännetecknar fullständighet: människor från alla folk, stammar, länder och språk, som talar om Guds fullständiga skara av utvalda. I kapitel 5:13 lovsjunger allt skapat i himlen och på jorden och under jorden och på havet – ni hör den fyrfaldiga upprepningen. Och hör vad de säger:

Uppenbarelseboken 5:13 (SFB-15)

¹³[...]

Honom som sitter på tronen,
honom och Lammet
tillhör **lovsången** och **äran**
och **härligheten** och **makten**
i evigheters evighet!

Uppenbarelseboken 6:8 talar om svärd, svält, pest och vilda djur. Upp 8:5 talar om åska, dån och blixnar och jordbävning. Upp 9:21 talar om mord, ockultism, sexuell omoral och stöld. Upp 18:22 talar om harpspelare, sångare, flöjtblåsare och trumpetare. Och mycket mer.

Tolv

Och så har vi förstås siffran tolv, som representerar Guds folk. Israels 12 stammar, Jesu 12 apostlar. 12 gånger två blir 24 äldste och 24 troner. Här har vi siffran 144 000 som jag nämnde tidigare och i beskrivningen av det nya Jerusalem där Guds folk ska bo i all evighet nämns siffran tolv tolv gånger.

Rekapitulering

Innan vi går vidare till nästa punkt finns det en sak till jag vill nämna som jag uppfattar som viktig för oss att förstå när vi går igenom Uppenbarelseboken och det är ordet ”rekapitulering” (recapitulation). Jag nämnde tidigare att ordet ”gjorde det känt” leder oss till slutsatsen att vi behöver läsa boken symboliskt snarare än bokstavligt. Att vi behöver se dess bilder och förstå den verklighet de kännetecknar. Det innebär att det inte fungerar särskilt bra att läsa boken som en rak tidslinje från början till slut. Snarare behöver vi gå från bild till bild och se att de överlappar ibland och till och med berättar samma sak ibland, fast från olika perspektiv. Det är vad vi menar med rekapitulering.

Om vi läser boken som en rak tidslinje från början till slut stöter vi på ganska märkliga problem. Till exempel att det verkar som att hela världens historia når sitt slut, men boken fortsätter med nya problem. Titta i kapitel 11:15,

Uppenbarelseboken 11:15-19 (SFB-15)

15 Och den sjunde ängeln blåste i sin basun. Då hördes starka röster i himlen:

"Väldet över världen
tillhör nu vår Herre
och hans Smorde,
och han ska vara kung
i evigheters evighet."

16 Och de tjugofyra äldste som satt på sina troner inför Gud föll ner på sina ansikten och tillbad Gud 17 och sade:

"Vi tackar dig,
Herre Gud Allsmäktig,
du som är och som var,
för att du har tagit makten,
din stora makt,
och nu är kung.

18 Folken vredgades,
och din vrede har kommit,
tiden när de döda ska dömas
och du ska löna
dina tjänare profeterna
och de heliga
och dem som vördar ditt namn,
små och stora,
och fördärva dem
som fördärvar jorden."

19 Och Guds tempel i himlen öppnades, och hans förbundsark blev synlig i hans tempel, och det kom blixtar, dån, åska, jordbävning och stora hagel.

Det är ett oerhört klimax. Guds dom har kommit, Guds vrede har drabbat de onda, Guds tempel har öppnats, och det kom en allomfattande katastrof med blixtar, dån, åska, jordbävning och hagel. Det här är en bild av slutet.

Men i kapitel 20:11-15 ser vi slutet igen.

Uppenbarelseboken 20:11-15 (SFB-15)

”Och jag såg en stor vit tron och honom som satt på den. För hans ansikte flydde jord och himmel, och det fanns ingen plats för dem. 12 Och jag såg de döda, stora och små, stå inför tronen. Och böcker öppnades, och ännu en bok öppnades, livets bok. Och de döda dömdes efter sina gärningar, efter det som stod skrivet i böckerna. 13 Och havet gav igen de döda som fanns i det, och döden och helvetet gav igen de döda som fanns i dem, och var och en dömdes efter sina gärningar. 14 Och döden och helvetet kastades i eldsjön. Detta, det vill säga eldsjön, är den andra döden. 15 Och om någon inte fanns skriven i livets bok kastades han i eldsjön.

Ett annat exempel finns i kapitel 16:17 (där rubriken är ”världens slut”),

Uppenbarelseboken 16:17 (SFB-15)

”Den sjunde tömde sin skål över luften. Och en stark röst gick ut från tronen i templet: ”Det har skett.”

Men så ser vi något liknande i kapitel 21:6, att den som sitter på tronen säger ”det har skett.”

Om vi läser boken som om den följer en rak tidslinje måste vi fråga oss ”vilket slut är det som gäller?” Men det är det här vi menar med rekapitulering, att det är samma berättelse som överlappar. Vi skulle kunna titta på kapitel 6 och kapitel 16 där det i det sjätte kapitlet står att folk flyr från lammets vrede och bergen störtar samman och sedan i kapitel 16 händer samma sak igen, fast berättad med andra ord.

För att sammanfatta: det vi menar när vi talar om att boken är en apokalyps är att det är en bok som talar i bilder som pekar mot en större verklighet. Det är en bok som hjälper oss att se hur Guds rike består över alla andra riken. Det är inte en bok som vi läser på samma sätt som en kokbok eller en lagbok. För att förstå boken måste vi förstå dess bildspråk.

II. EN PROFETIA

Det andra vi ser i texten är att Uppenbarelseboken är en profetia. Den tredje versen lyder,

Uppenbarelseboken 1:3 (SFB-98)

”Salig är den som läser upp och saliga de som lyssnar till profetians ord och tar vara på det som står skrivet i den, för tiden är nära.

Vi har ett liknande påstående i 22:7 och framåt, precis i bokens slut. Flera gånger säger Johannes att det här är en profetia. Det innebär flera saker.

Rotad i Gamla testamentet

Dels innebär det att den är rotad i Gamla testamentet. Uppenbarelseboken har 404 verser och somliga argumenterar för att de ser över 500 anspelningar från Gamla testamentet. Oavsett om det stämmer exakt måste vi konstatera att boken är helt genomsyrad av gammaltestamentligt språkbruk. Det är fler kopplingar till Gamla testamentet i Uppenbarelseboken än det är i någon annan nytestamentlig bok. Så om vi stöter på något vi har svårt att förstå är det klokt att försöka ta reda på hur samma bild förklaras i Gamla testamentet.

Flera lager av uppfyllelser

En annan sak att hålla i åtanke när vi talar om Uppenbarelseboken som en profetia är att det i regel finns flera lager av uppfyllelser. Ibland brukar man tala om uppfyllelsen av en profetia som att man ser en bergstopp i horisonten som utan tvekan verkar vara precis vad en profetia

taler om. Men när man närmar sig berget upptäcker man att det gömde sig ytterligare en topp bakom den första, ännu högre. Och allt eftersom man kommer närmare upptäcker man ytterligare en topp bakom den.

Det innebär att när texten till exempel säger ”tiden är nära” som vi har i vår tredje vers så verkar det dels handla om att lidandet redan har börjat, vilket Johannes tycks säga i 1:9 och om Jesu ankomst som, som bibelforskaren Beale säger, troligtvis inte anspelar främst till hans apokalyptiska uppenbarelse vid tidens slut utan vid alla hans osedda ankomster i dom alltigenom tidsåldern, vilket får sitt klimax vid den slutliga ankomsten. (“...likely do not allude primarily to his apocalyptic appearance at the end of the age but to all his unseen comings in judgment throughout the age and climaxing with the final parousia or his final coming or appearing.”)

Tiden är nära. Lidandet är nära, ja, det är redan här. Jesu dom är nära. Och dessa får sina uppfyllelser om och om igen tills vi till sist får se den slutliga uppfyllelsen.

Fyra uppfattningar om profetians uppfyllelse

Men med det sagt, att det finns olika lager av uppfyllelser av Uppenbarelsebokens profetior, så finns det ändå olika uppfattningar om när den slutliga uppfyllelsen kommer att ske. Det finns olika sätt att läsa bokens profetior. Man brukar tala om fyra sätt att läsa Uppenbarelseboken. Här finns det väldigt mycket man skulle kunna säga, faktum är att man skulle kunna prata i en timme om varje och ändå inte fått med alla argument och nyanser, men jag vill ändå bara nämna dem för er så att ni får en orientering, även om det blir kraftigt förenklat.

1. Preterism

Det första sättet kallas för ”preterism”. Det betyder ”det som har varit”. Enligt den här synen har Uppenbarelsebokens profetior redan gått i uppfyllelse under det första århundradet – vissa talar om år 70 när templet förstördes, andra talar om 400-talet när Romarriket föll.

Därför är det viktigt för preteristerna att man daterar boken till den förföljelse som skedde under kejsar Nero på 50- och 60-talet efter Kristus.

2. Historicism

Ett annat sätt att läsa Uppenbarelseboken är genom ”historicism”. Här ser man Uppenbarelseboken som en tidslinje för kyrkans utveckling från pingstdagen till den yttersta dagen. Här anser man att de sju breven representerar den kristna kyrkan i olika tidsepoker genom historien och man ställer sig själv frågan var i Uppenbarelsebokens skeende kyrkan befinner sig just nu. Man söker väldigt specifika, historiska svar på vem som är vilddjuret och vem som är antikrist och så vidare. Denna läsning fick ett uppsving efter att staten Israel bildades, där det är vanligt att man läser Uppenbarelseboken utifrån saker som händer i Mellanöstern.

3. Futurism

Sedan har vi den skola som kallas ”futurism”, och som troligtvis har varit den dominanta under de senaste 150 åren. Här betonar man att de profetior vi hittar i kapitel 4 och framåt hör till framtiden. De kommer att uppfyllas precis innan Jesus kommer tillbaka. Hit räknas också den dispensationalistiska futurismen som i princip säger att efter det tredje kapitlet har

kyrkan ryckts bort och den absoluta merparten av Uppenbarelseboken utspelas när kyrkan är borta.

4. Idealism

Till sist har vi den idealistiska tolkningen som läser Uppenbarelseboken som en bild på den ständiga kampen mellan Guds rike och Satans rike. Att konflikten mellan dessa två återspeglas i alla generationer fram till den dag då Kristus slutligt triumferar.

Nyckelfrågan för idealisten är: varför ska vi ha hopp? Nyckelfrågan för preteristen är: när ägde detta rum? Nyckelfrågan för historicisten är: var är vi i boken nu? Vem är vad? Nyckelfrågan för futuristen är: hur nära är vi det fjärde kapitlet? Eller: hur nära är vi slutet?

Nu är det viktigt att säga att jag inte tror att jag stött på någon som är helt renodlad i sin syn och passar enbart i en av dessa fyra kategorier. Jag kommer att utgå generellt från en idealistisk läsning, men jag tror tillsammans med preteristen att det är viktigt att förstå hur den första generationens kristna uppfattade dessa profetior, och tillsammans med historicisten tror jag att det finns vissa specifika historiska uppfyllelser som stämmer väl in på bokens profetior och tillsammans med futuristen vill jag understryka hur viktigt det är att se framåt mot den yttersta uppfyllelsen och den nya himlen och den nya jorden.

III. ETT BREV

Då har vi talat om att Uppenbarelseboken är en apokalyps som visar i bilder hur Guds rike består för evigt och vi har talat om att den är en profetia som är rotad i Gamla testamentet och som har flera lager av uppfyllelser. Då kommer vi till den tredje punkten som säger att Uppenbarelseboken också är ett brev. Det är ett brev som har en historisk bakgrund och som är skrivet till historiska mottagare med ett specifikt syfte.

Bokens struktur

Men innan vi kommer in på de frågorna vill jag bara snabbt gå igenom hur boken är upplagd.

I kapitel 1-3 får vi en inledning och brev till sju församlingar. Vi ska återkomma till dessa församlingar alldeles strax när vi talar om brevets mottagare.

I kapitel 4-5 ändras perspektivet kraftigt. Här förs vi in i det himmelska tronrummet och vi får en underbar bild av Jesu suveränitet, vilket är ett återkommande tema i boken.

Sedan kommer vi till kapitel 6 och 7. Här får vi se sju sigill och domar, som en konsekvens av att lammets bok har öppnats.

I kapitel 8-11 har vi sju basuner, varav den sista förkunnar det kommande Gudsriket.

I kapitel 12-14 ändras bilden igen. Det är svårt att få ihop det med de föregående kapitlen. Här har vi ett barn som föds och förföljs av en drake. Det är en stor konflikt mellan Guds stad och Babylon, den här världens stad. Sedan ser vi hur djävulen tar hjälp av två vilddjur, men hur Guds utvalda till sist blir räddade och Babylon faller.

I kapitel 15-16 har vi sju änglar som träder fram med sju skålar som innehåller dom och plågor, den sista stora jordbävningen och Babylons förstörelse. Babylon hade redan fallit i kapitel 14, men här berättas historien igen.

I kapitel 17-19 har vi Babylons förstörelse och vilddjurets förstörelse och den falska profetens fall.

Sedan i kapitel 20-22 har vi Kristi seger över draken och den slutliga domen i sjön av eld och svavel. Den nya himlen och den nya jorden, det nya Jerusalem där Guds folk åtnjuter evig gemenskap med Gud själv.

Det är hur boken är upplagd. Ni hör att den inte spiller någon tid på oviktiga saker, nej, hela tiden talar den om det som är allra mest angeläget. Den hjälper oss att lyfta blicken och se bortom våra vardagliga omständigheter, upp mot det som verkligen spelar roll i våra liv. Vårt eviga väl. Det andliga kriget mot världen, köttet och djävulen.

Historisk bakgrund: förföljelse

Det är inte särskilt konstigt med tanke på vilka boken är skriven till. Den skrevs till en kristen kyrka som var en liten minoritet i samhället. Det var inte lätt att vara en kristen och tillhöra en församling. Det romerska samhället såg dig som en upprorsmakare och en samhällsrisk eftersom du vägrade att delta i samhällets olika vidskepelser vilket de var rädda skulle orsaka gudarnas vrede. Det var sannolikt flera i er församling som just nu satt inlåsta i mörka hålor. Andra hade blivit korsfästa. Andra hade slitits i stycken av vilda djur. Många hade blivit halshuggna. Om du inte deltog i samhällets vidskepelser och kejsardyrkan var det stor risk att du förlorade ditt jobb och din familj eller ditt eget liv. Och av allt att döma såg inget ut att bli bättre, tvärtom.

Det är en liten debatt om när Uppenbarelseboken skrevs. Vissa tror att det var under kejsar Neros förföljelse av kristna på 60-talet, andra tror att det var under kejsar Domitianus förföljelse av kristna på 90-talet. Majoritetspositionen är det senare datumet. Dels passar hänvisningen till Laodiceas välstånd bättre med det datumet, men framförallt har vi kyrkofadern Irenaeus som på 180-talet skrev att Johannes fick den apokalyptiska visionen för inte så länge sedan, nästan under våra dagar, mot slutet av kejsar Domitianus regeringstid. Det var också Eusebios uppfattning, och Klemens och Origenes, som alla var tidiga kyrkofäder.

Mottagare: den kristna kyrkan

Brevets mottagare är sju församlingar i det som då kallades Mindre Asien, nuvarande Turkiet. Men återigen, lägg märke till siffran sju. Vi vet att det fanns fler församlingar i det området, till exempel församlingarna i Hierapolis (Kol 4:13) och Kolosse. Men de får inget brev. Här måste vi se att det finns två lager. Det fanns verkligen sju historiska församlingar som låg i en cirkel i det området. Men siffran sju leder oss också att se att brevet är skrivet till alla församlingar i alla tider. Det är en bild av den kompletta kyrkan. Därför är det inte svårt för oss att läsa breven till dessa sju församlingar och dra lärdomar i vår tid. De kämpar med problem som var specifika för deras tid och samtidigt kan vi lätt se paralleller till oss här och nu. Uppenbarelseboken är, med andra ord, också ett brev till oss.

Två syften

Sista underpunkten: varför skrevs brevet? Var har boken för syfte? Jag vill nämna två saker.

1. Att ge hopp

För det första: Johannes skriver för att ge hopp. Han skriver till en kristen kyrka som lider under förföljelse. Hela världen tycks rasa runt omkring dem. Kyrkan är under attack och deras bröder och systrar får betala med sina liv och det är rimligt att de frågar sig hur länge detta ska pågå. Hur länge ska de behöva uthärda plågan?

Till dessa ger Gud Johannes en vision och säger: ”Allt är inte vad det verkar. Ni kanske tror att allt är utom kontroll när ni ser vilddjuret komma upp ur avgrunden och kriga mot er och förfölja er och döda er. Men fatta mod! Kristus har besegrat döden! Kristus har besegrat helvetet, han har besegrat den gamle draken och han har total kontroll! Han hör era rop. Han ser era tårar och han ska resa upp er för att regera tillsammans med honom i all evighet.”

Och här kan vi identifiera oss och lyssna till Uppenbarelsebokens budskap. Vi lever inte under samma förföljelse som de gjorde då. Vi kanske vet något om vad det innebär att inte vara önskvärda, ja, till och med motarbetade och illa ansedda av samhället. Men de dödar oss inte, i alla fall inte ännu. Ändå vet vi vad lidande innebär. Ändå är också våra hjärtan fulla av frågor om varför Gud inte griper in och ställer allt till rätta. Hör han våra böner? Ser han våra tårar?

Till oss vill Uppenbarelseboken säga att Kristus har all makt. Han har all kontroll. Han har besegrat alla sina fiender och han regerar över allt. Och han hör verkligen dina böner. Han ser verkligen dina tårar. Och en dag ska han återvända i härlighet och torka alla tårar, och all din smärta ska tas bort och det nya ska komma. Det är en sanning som är mer orubblig än någonting vi känner till.

2. Att uppmuntra att hålla fast

Det andra syftet med Uppenbarelseboken handlar om att uppmuntra de kristna att hålla fast. Att hålla ut. Att fortsätta gå på den smala vägen. Att fortsätta kämpa mot synden och söka renhet och helighet.

Frestelsen att kompromissa med sin tro var närmast ofattbar för dessa kristna i slutet av det första århundradet. De kunde rädda sina jobb om de bara kompromissade lite med sin tro. De kunde rädda sina familjer. Det fanns lärare som rörde sig mellan församlingarna och försökte få församlingsmedlemmarna att inte hålla fast så hårt i sin tro. De argumenterade för att det viktigaste är vad jag tänker på insidan, det är ju inte vad jag säger eller vad jag gör. Dessutom fanns det gott om frestelser i det romerska imperiet, frestelser om njutning och överflöd och ekonomisk trygghet.

Så Gud kallar sitt folk till helighet. Tio gånger i Uppenbarelseboken ser vi att Guds folk uppmanas att hålla fast vid Guds bud. Boken slutar inte med en vision av himlen. Det skulle man kunna tro att den gör, men så är det inte. Vi ser förvisso en bild av den nya himlen och den nya jorden, men efter det upprepar Johannes uppmaningarna till församlingarna att förbli trofasta. Åtta av de sista femton verserna kallar Guds folk att förbli trofasta och hålla fast vid Guds ord.

Här i vår text har vi den första av sju saligprisningar i Uppenbarelseboken. Texten säger: ”salig är den som läser upp och saliga är de som lyssnar till profetians ord och tar vara på det som står skrivet i den, för tiden är nära.”

Ser du? Syftet med Uppenbarelseboken är att kalla Guds folk till trofasthet till Guds ord.

Den som hör och den som tar vara på det är salig. Det är en välsignelse för de som hör eftersom vi påminns att mitt i våra mörkaste dagar och våra mörkaste ögonblick så tillhör vi den uppståndne och allsmäktige Kristus, som upprätthåller hela universum och inför vars fötter till och med de högsta änglarna böjer sig i tillbedjan.

Därför kan vi stå ut. Därför kan vi hålla fast.

AVSLUTNING

Så, kära vänner. Uppenbarelseboken handlar om ett krig. Vi har Fadern, Sonen och den helige Ande. Och vi har draken och vilddjuren och den falska profeten. Det finns de som tjänar Kristus och de finns de som tjänar vilddjuret. Det finns de som fått sina kläder tvättade vita och de som inte har det.

Låt oss påminna oss om skillnaden mellan de två. Skillnaden är inte att de som fått sina kläder tvättade har lyckats lista ut Uppenbarelsebokens symboler. Nej. Skillnaden är att de fått sina kläder tvättade i lammets blod. Det är lammets blod som gjort deras kläder rena. Det är därför de kan hålla fast. Eftersom Lammets blod rann för deras skull, så att de kan stå rena och rättfärdiga inför Gud på grund av honom. De tillhör honom. De är hans.

Därför skulle de hellre dö av svärdet än att förneka sin Herre och frälsare. Det är dessa som är saliga. Och det lämnar oss med frågan: tillhör du honom? Har du fått dina kläder tvättade i lammets blod? Håller du fast vid honom och vid hans ord eller följer du vilddjuret? Är du en av de saliga eller en av de som ska ropa till bergen att kasta sig över dig i fruktan för hans vrede?